

Arrest

nr. 154 667 van 16 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 17 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 april 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 juni 2015 met referentienummer X
Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Tunesische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 26 maart 1986.

Op 11 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 30 oktober 2014 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van echtgenoot van V.N.

Op 29 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die de verzoekende partij op 20 juni 2015 ter kennis worden gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een

verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.10.2014 werd ingediend door:

Naam: B.H. [...]

Voorna(a)m(en): A. [...]

Nationaliteit: Tunesische

Geboortedatum: 26.03.1986

Geboorteplaats: Tataouine

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze niet toereikend zijn. De referentiepersoon is tewerkgesteld bij het stadsbestuur van Ninove als schoonmaakster met een contract onbepaalde duur met deeltijdse prestaties. De inkomsten bedragen maandelijks ongeveer 900 euro. Dit bedrag is niet gelijkwaardig aan 120% van het bestaansminimum voor een persoon met gezinslast en voldoet daarmee dus niet aan bovenstaande criteria.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid dient in een dergelijk geval de behoeftenanalyse te worden gemaakt, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de Belgische referentiepersoon en haar gezin. Uit het dossier blijkt dat de referentiepersoon 226.00 euro huur moet betalen en nog een minderjarig kind ten laste heeft. Rekening houdend met het feit dat de armoederisicogrens voor twee volwassenen in België op 1500 euro wordt geschat, is 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast voor deze aanvraag, echt wel het minimum aan bestaansmiddelen dat hoort ter beschikking te zijn, alvorens het verblijfsrecht kan worden toegestaan. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtzekerheidsbeginsel, van de hoorplicht en van de rechten van de verdediging van de verzoekende partij. Tevens voert zij aan dat er een manifeste beoordelingsfout heeft plaatsgevonden in de bestreden beslissing.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtzekerheidsbeginsel, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging Manifeste beoordelingsfout

1.

Verzoeker heeft op 30 oktober 2014 een aanvraag gedaan tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in zijn hoedanigheid van echtgenoot van een Belg.

Op 21 mei 2015 wordt verzoeker door verweerder in kennis gesteld van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 29 april 2015 (bijlage 20) (cf. stuk 1).

Dat echter verweerder nalaat duidelijk en afdoende te motiveren waarom de door verzoeker neergelegde bewijsstukken aangaande de inkomsten van zijn echtgenote niet als “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen” kunnen worden beschouwd.

Dat verweerder onterecht verwijst naar de armoederisicogrens voor twee volwassenen in België.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft immers in zijn arrest dd. 7 april 2014 nr. 122 175 uitdrukkelijk verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State die reeds heeft geoordeeld dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd.

Desondanks stelt verweerder in zijn beslissing dat de bestaansmiddelen van de Belg niet toereikend zijn.

Dat deze motivatie volkomen onredelijk is en in strijd is met het rechtszekerheidsbeginsel.

2.

Dat geen enkele wettelijke of reglementaire bepaling stelt dat een maandelijks loon van ongeveer 900 euro niet kan sorteren onder “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”.

Dat immers de wet zelf geen minimumbedrag voorziet waaraan de “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen” dienen te voldoen.

Dat derhalve verweerder geenszins de aanvraag van verzoeker enkel en alleen kan weigeren verwijzende naar het feite dat de inkomsten van de referentiepersoon niet gelijkwaardig zijn aan 120% van het bestaansminimum voor een persoon met gezinslast.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

Dat de bestreden beslissing met onvoldoende zorg werd genomen.

3.

Dat door verweerder zogenaamd een behoefteanalyse werd gemaakt in de bestreden beslissing.

Dat verweerder hierbij nalaat rekening te houden met alle inkomsten van de Belgische referentiepersoon, die eveneens maandelijks kinderbijslag en terugbetaling lening van de heer J.M. [...] ontvangt (cf. stuk 2)

Dat derhalve verweerder voorafgaandelijk onvoldoende onderzoek heeft verricht (en verzoeker uit te nodigen alle noodzakelijke stukken neer te leggen) alvorens een behoefteanalyse te verrichten.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht, van verzoekers rechten van verdediging, van de hoorplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

Dat de bestreden beslissing met onvoldoende zorg werd genomen.”

2.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De opgeworpen schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het raam van de toepasselijke wettelijke bepalingen, met name artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij heeft immers een aanvraag ingediend tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan. De verzoekende partij beroept zich aldus op artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en § 4 juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 40ter, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit verband:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden."

Uit lezing van artikel 40bis, §2, 1° juncto artikel 40ter, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een EU-onderdaan c.q. Belgische onderdaan, m.n. in de hoedanigheid van echtgenoot op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

In casu wordt de aanvraag van een verblijfskaart geweigerd omdat de gemachtigde oordeelt dat niet wordt bewezen dat de Belgische referentiepersoon in functie van wie aanvraag wordt ingediend, voldoet aan de criteria met betrekking tot de bestaansmiddelen. De verwerende partij motiveert deze beslissing door te wijzen op het feit dat de inkomsten van de referentiepersoon, ongeveer 900 euro per maand, onder het bedrag van honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie voor een persoon met een gezinslast liggen.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij niet voldoende motiveert waarom de referentiepersoon niet voldoet aan de bestaansmiddelenvoorwaarde. De verzoekende partij stelt ook dat het bedrag in de wetbepaling enkel kan worden gezien als een referentiebedrag om te kijken of de bestaansmiddelen voldoende toereikend zijn en dat er dus geen minimumbedrag bestaat waaraan de bestaansmiddelen moeten voldoen. Zij stelt tevens dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle inkomsten van de referentiepersoon. Zij verklaart dat de referentiepersoon nog twee extra inkomstenbronnen ter beschikking heeft, namelijk de terugbetaling van een lening en de kinderbijslag. Ter staving van deze verklaring werd bij het verzoekschrift een bankafschrift gevoegd van de rekening van de referentiepersoon waarop maandelijks een bedrag voor onderhoudsgeld en een bedrag voor kinderbijslag worden gestort.

Op 30 oktober 2014 vraagt de verzoekende partij een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aan, als echtgenoot van mevrouw N.V. De verzoekende partij legt op het moment van haar aanvraag haar huwelijksakte van 20 oktober 2015 en haar paspoort neer. In de bijlage 19ter van 30 oktober 2014 wordt de verzoekende partij uitdrukkelijk verzocht om voor 30 januari 2015 volgende documenten over te leggen: inschrijvingsbewijs ziektekostenverzekering, verslag vaststelling van woonst, bewijs bestaansmiddelen en bewijs van voldoende huisvesting.

Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de volgende documenten heeft neergelegd: een huurovereenkomst van mevrouw N.V. van 27 oktober 2003 waarin de huurprijs wordt bepaald op 226 euro per maand, de arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur van mevrouw N.V. van 23 december 2013, de loonfiche van mevrouw N.V. voor juli 2014, ten belope van 931,77 euro, de loonfiche van mevrouw N.V. voor september 2014, ten belope van 924,84 euro, de loonfiche van mevrouw N.V. voor augustus 2014, ten belope van 936,31 euro, een attest voor 'gezinshereniging' van de Liberale Mutualiteit opgemaakt op 17 oktober 2014, een onderzoek naar de reële verblijfplaats vreemdeling en verslag van het onderzoek van 29 april 2014. Dit zijn de documenten waarover de verwerende partij beschikte ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de Belgische referentiepersoon overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaans-

middelen. Een referentiepersoon voldoet aan deze voorwaarde als zijn inkomsten ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het leefloon. De gemachtigde houdt bij het beoordelen van de bestaansmiddelen rekening met hun aard en regelmatigheid. *In casu* verwijst de verwerende partij naar de toepasselijke wettelijke bepaling. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de inkomsten waarvan de verzoekende partij bewijsstukken voorgelegd heeft, vergelijkt met het bedrag dat in deze wetsbepaling vermeld wordt. In dit verband wijst de Raad er ook op dat de verzoekende partij niet betwist dat het inkomen van de referentiepersoon uit arbeid ongeveer 900 euro per maand bedraagt. Een inkomen van ongeveer 900 euro per maand ligt inderdaad lager dan de vereiste honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat de bestaansmiddelen van Belgische referentiepersoon, gelet op de gezinssamenstelling, niet voldoen aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vermelde criteria.

Waar de verzoekende partij voormelde vaststelling voorts tracht te weerleggen door in het verzoekschrift te wijzen op het gegeven dat de Belgische referentiepersoon maandelijks kinderbijslag ontvangt en op *“de terugbetaling lening van de heer J.M.”*, wijst de Raad erop dat voormelde documenten niet werden neergelegd voor het nemen van de bestreden beslissing. De verwerende partij kon bijgevolg op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de stukken of informatie omtrent de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon die de verzoekende partij haar voorheen niet overmaakte en die zij nu bij haar verzoekschrift voegt. De verzoekende partij toont ook niet aan op welke wijze de verwerende partij kennis zou dienen te hebben gehad van de in het kader van huidig beroep aangebrachte nieuwe gegevens en stukken. Deze gegevens of stukken kunnen derhalve niet dienstig voor het eerst in de procedure voor de Raad worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). De vaststelling dringt zich op dat het de verzoekende partij zelf is die heeft verzuimd om alle concrete elementen die haar situatie en deze van haar Belgische echtgenote kenmerken mee te delen aan het bestuur opdat deze elementen konden worden betrokken bij de besluitvorming, terwijl, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing uitdrukkelijk werd verzocht om bewijzen met betrekking tot de bestaansmiddelen voor te leggen. Indien de verzoekende partij nalaat dit te doen, kan de verwerende partij redelijkerwijs met deze bestaansmiddelen geen rekening houden, gezien deze documenten haar niet ter kennis worden gebracht.

2.1.2.2. Artikel 42, §1, tweede lid van Vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, bepaalt dat indien de referentiepersoon niet aan de bestaansmiddelenvoorwaarde voldoet, de minister of zijn gemachtigde moet nagaan wat de behoeftes zijn van de referentiepersoon, de verzoekende partij en eventuele personen ten laste. Bij deze behoefteanalyse wordt gekeken of de inkomsten van de referentiepersoon in alle behoeften kunnen voorzien, zonder dat deze personen ten laste komen van de Belgische Staat. Voormeld artikel luidt als volgt:

“(…) Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid (…)”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij conform artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet – na te hebben vastgesteld dat de grens van honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie niet was bereikt – wel degelijk is overgaan tot het doorvoeren van een behoefteanalyse en heeft aangegeven waarom zij van oordeel is dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon *in casu* niet volstaan om te voorkomen dat de verzoekende partij ten laste zal vallen van het sociale bijstandstelsel.

In casu blijkt dat de verwerende partij in het kader van deze behoefteanalyse twee minimumbedragen hanteert. Enerzijds verwijst de verwerende partij naar de armoederisicogrens die bepaald wordt als zestig procent van het mediaan gestandaardiseerd beschikbaar huishoudinkomen van de Belgische bevolking. Voor een gezin van twee volwassenen stelt de verwerende partij dat de armoederisicogrens op 1500 euro ligt. Anderzijds hanteert zij eveneens honderd twintig procent van het leefloon als minimuminkomen waar de Belgische referentiepersoon in de huidige situatie zou moeten over

beschikken, omdat de huurprijs van de woning reeds 226 euro bedraagt en de referentiepersoon een minderjarig kind ten laste heeft.

De verzoekende partij voert hieromtrent vooreerst aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing ten onrechte verwijst naar de armoederisicogrens. De Raad kan de verzoekende partij in deze volgen. Het Grondwettelijk Hof heeft zijn haar arrest van 26 september 2013 met nr. 121/2013 in overweging B.55.2 immers duidelijk gesteld dat *“de bestreden bepaling [artikel 40ter] niet tot gevolg heeft dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag [honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie]. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”* (zie ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915 waarin werd geoordeeld dat het bedrag van honderd twintig procent van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd). Hieruit blijkt dat noch de wet, noch het Grondwettelijk Hof verwijzen naar de armoedegrens.

Het is de wil geweest van de wetgever om de bevoegde overheid te vragen de bestaansmiddelen te bepalen die nodig zijn om te voorzien in het levensonderhoud zonder een last te worden van de overheid, met een verwijzing naar honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie als referentiebedrag, niet om te bepalen of de betrokkene onder de armoedegrens valt. Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat het bedrag dat wordt gehanteerd om te bepalen of iemand onder de armoedegrens valt, *in casu* 1500 euro, beduidend hoger is dan die honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Nu volgens het arrest van het Grondwettelijk Hof die honderd twintig procent van het leefloon al niet als minimumbedrag mag worden gehanteerd, maar enkel als referentiebedrag, kan bezwaarlijk in het kader van die behoefteanalyse een bedrag worden gehanteerd dat nog hoger ligt.

Echter, de Raad beschouwt deze verwijzing naar de armoederisicogrens als een overtollig motief, nu de verwerende partij wel degelijk conform de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet zowel naar het referentiebedrag van honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie heeft verwezen, als een behoefteanalyse in het licht van deze wettelijke norm heeft gedaan. In de bestreden beslissing haalt de verwerende partij aan dat de huishuur 226 euro per maand bedraagt en dat de referentiepersoon ook een minderjarig kind ten laste heeft. De verwerende partij stelt dat, gelet op deze feiten en de inkomsten die de referentiepersoon ter beschikking heeft, het bedrag gelijkwaardig aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie het absolute minimum is waaraan zij moet voldoen.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij onvoldoende onderzoek gevoerd heeft vooraleer een behoefteanalyse te verrichten en dat verzoekende partij niet werd uitgenodigd om alle nodige stukken neer te leggen.

In dit verband wijst de Raad er vooreerst op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de huishuur 226 euro per maand bedraagt en dat de referentiepersoon een minderjarig kind ten laste heeft. Voormelde gegevens worden evenmin betwist door de verzoekende partij. Ook wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geen concrete elementen aanbrengt die vermogen aan te tonen dat zij en haar gezin wel degelijk met een gemiddeld inkomen van 900 euro per maand in hun basisbehoeften kunnen voorzien en dit gelet op de concrete kosten en uitgaven die hun huishouden maandelijks kent of net kan uitsparen.

De verzoekende partij betoogt verder, aan de hand van stukken die zij naliet over te maken aan het bestuur ter staving van haar aanvraag, dat de maandelijkse inkomsten van haar echtgenoot alsnog hoger zouden zijn, doch de Raad merkt in dit verband op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van deze beslissing kon beschikken. De verwerende partij kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissingen geen rekening houden met de stukken met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon die de verzoekende partij haar voorheen niet overmaakte en die zij nu voor het eerst bij haar verzoekschrift voegt. Deze stukken kunnen *in casu* niet dienstig voor

het eerst in de procedure voor de Raad worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Daarenboven werd in de bijlage 19ter van 30 oktober 2014 uitdrukkelijk aangegeven dat de verzoekende partij bewijsstukken met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon diende voor te leggen.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat de gemachtigde de plicht had om bijkomende informatie te vragen, dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing het antwoord is op een door de verzoekende partij ingediende aanvraag, waarbij het aan de verzoekende partij is om de nodige bewijzen aan te brengen om aan te tonen dat zij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. Op de gemachtigde rust geenszins de verplichting om verdere onderzoeksdaden te stellen, teneinde de door de aanvrager neergelegde bewijzen verder te stofferen. In de mate dat de verzoekende partij deze verplichting zou afleiden uit artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin wordt gesteld dat de gemachtigde *“alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, (kan) doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”*, dient erop te worden gewezen dat uit de wet blijkt dat dit gaat om het *“op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden (...) bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.”* De verzoekende partij kan niet voorhouden dat artikel 42, § 1, tweede lid *in fine* van de Vreemdelingenwet ook zou gelden in het kader van het aantonen van het voldaan zijn aan de in artikel 40ter, tweede lid van deze wet vereiste van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij aan de hand van haar betoog niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Ook wordt geen schending van de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat er een manifeste beoordelingsfout werd begaan. Deze onderdelen van het middel zijn ongegrond.

2.1.2.3. In zoverre de verzoekende partij meent dat de hoorplicht geschonden is daar ze bijkomende elementen had kunnen aanreiken zoals het gegeven dat de Belgische referentiepersoon maandelijks kinderbeijslag ontvangt en op *“de terugbetaling lening van de heer J.M.”*, merkt de Raad op dat de *in casu* bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen in antwoord op de vraag van de verzoekende partij tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Tevens wijst de Raad erop dat de verzoekende partij bij haar aanvraag van 30 oktober 2014 werd gevraagd om alle documenten die zouden kunnen bewijzen dat ze voldoet aan de wettelijke voorwaarden in artikel 40ter en artikel 42 van de Vreemdelingenrecht over te leggen. De verzoekende partij had de mogelijkheid om in het raam van deze verblijfsaanvraag alle nuttige overtuigingsstukken onder meer met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon over te maken en alle toelichtingen die zij vereist achtte mee te delen. De elementen die de verzoekende partij nu aanhaalt, met name het gegeven dat de Belgische referentiepersoon maandelijks kinderbeijslag ontvangt en *“de terugbetaling lening van de heer J.M.”*, hebben betrekking op de bestaansmiddelen van de verzoekende partij. Ook wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geen concrete elementen aanbrengt die vermogen aan te tonen dat zij en haar gezin wel degelijk met een gemiddeld inkomen van 900 euro per maand in hun basisbehoeften kunnen voorzien en dit gelet op de concrete kosten en uitgaven die hun huishouden maandelijks kent of net kan uitsparen. Zij kan dan ook niet voorhouden dat de hoorplicht werd geschonden bij het nemen van deze beslissing.

Dit onderdeel van het enig middel is tevens ongegrond.

2.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de verwerende partij op basis van een correcte feitenvinding tot haar conclusie is gekomen. Dit onderdeel van het enig middel is ongegrond.

2.1.2.5. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht

van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet er een bestreden beslissing bestaan waarvan men, na lectuur ervan, ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

In casu brengt de verzoekende partij, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, geen elementen aan die erop duiden dat de feitelijke vaststellingen van de verwerende partij foutief zijn en dat, gebaseerd op de stukken die zij ter beschikking had, haar bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.2.6. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

2.1.2.7. Wat betreft de opgeworpen schending van de rechten van de verdediging, wijst de Raad erop dat de behandeling van een aanvraag tot gezinshereniging volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)).

Het enig middel is in zijn geheel ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS